

Sygn. akt I C 910/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2022 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie I Wydział Cywilny

Przewodniczący: Sędzia Dorota Słowik

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2022 r. w Tczewie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B.

przeciwko B. B.

o zapłatę

oddala powództwo,

zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. na rzecz pozwanego B. B. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 910/21

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniosła przeciwko B. B. pozew o zapłatę kwoty 13.128,27 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanymi od dnia 21 marca 2021 r. do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że pozwana zobowiązała się poprzez podpisanie weksla z dnia 10 lipca 2018 r. do zapłaty w dniu 20 marca 2021 r. kwoty 13.128,27 zł. Powódka podniosła, iż wezwała pozwanego do wykupu weksla, jednakże pozwany do dnia dzisiejszego nie dokonał żadnej wpłaty. Powódka wywodziła, iż weksel został wystawiony przez pozwaną na zabezpieczenie zwrotu całej sumy z tytułu pożyczki udzielonej przez powódkę na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z 10 lipca 2018 r. Powódka zaznaczyła, że wezwanie do dobrowolnego spełnienia świadczenia także okazało się bezskuteczne.

W dniu 29 września 2021 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 996/21 wydano nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na rzecz powódki przeciwko B. B..

Pozwany B. B. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania w wysokości podwójnej stawki minimalnej przewidzianej przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie Dz.U.2015.1800.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut braku podstaw do wypełniania weksla, wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową wbrew postanowieniom wynikającym ze stosunku prawnego jak również zarzut niewykazania roszczenia z tytułu stosunku podstawowego, tak co do zasady, jak i co do wysokości. W ocenie pozwanego powódka

nie posiadała legitymacji do wystawienia weksla, nadto papier wartościowy nie został wystawiony zgodnie z deklaracją wekslową. Pozwany podkreślił, że wypełnienie weksla powinno być poprzedzone wezwaniem do zapłaty i bezskutecznym upływem terminu na spłatę należności, czego powódka nie wykazała. Nadto pozwany wskazał na nieprzedstawienie przez powódkę treści umowy pożyczki oraz niewykazanie dokonania wypłaty pożyczkobiorcy jakiegokolwiek kwoty pożyczki. Pozwany zwrócił uwagę także na fakt nie zawiadomienia go o wypełnieniu weksla i niewzwania do jego wykupu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany B. B. po uprzednim zawnioskowaniu o udzielenie pożyczki, dnia 10 lipca 2018 r. zawarł z powódką (...) Spółką Akcyjną w B. umowę pożyczki gotówkowej nr (...).

(dowód: wniosek o udzielenie pożyczki- k. 63-64v, umowa pożyczki gotówkowej nr (...) - k. 18-22)

Integralną częścią umowy pożyczki była deklaracja wekslowa wystawcy weksla, w której pozwana upoważniła powódkę do wypełnienia weksla.

Mocą zawartej przez strony umowy pożyczki nr (...) powódka udzieliła pozwanemu pożyczki ustalając następujące jej warunki:

całkowita kwota pożyczki - 12.000 zł;

całkowita kwota do zapłaty- 29.184 zł;

opłata przygotowawcza- 129 zł;

prowizja- 9.871 zł;

- (...) – 2.000 zł.,

wysokość miesięcznej raty- 608 zł;

Spłata pożyczki miała nastąpić w 48 miesięcznych ratach po 608 zł, do dnia 20 lipca 2022 r. Pierwszą ratę należało uiszczyć do 20 sierpnia 2018 r. Całkowity koszt pożyczki wynosił 17.184 zł. Pożyczka była oprocentowana według stałej stopy oprocentowania w wysokości 9,89% w skali roku.

Celem zabezpieczenia pożyczki pożyczkobiorca wystawił i przekazał pożyczkodawczyni w dniu podpisania umowy weksel in blanco, który miał zostać wypełniony w przypadku braku spłaty zobowiązania (§ 3 ust. 1 umowy).

Jeżeli pożyczkobiorca nie zapłaciłby w terminie określonym w umowie raty pożyczki, a opóźnienie w płatności przekroczyłoby 30 dni, pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki z zachowaniem trzydziestodniowego terminu i wypełnić weksel po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Pozwany uregulował należność względem powoda w zakresie kwoty 15.682 zł. Ostatniej płatności pożyczkobiorca dokonał w dniu 20 listopada 2020 r.

(dowody: umowa pożyczki gotówkowej nr nr (...)– k. 18-22, deklaracja wekslowa – k. 6; 24, karta odsetek- k. 62, weksel- k. 4, harmonogram spłat- k. 23, karta klienta- k. 60-60v, zakładka P.- k. 61, wniosek (...) k. 65-65v, zasady ochrony danych osobowych (...) S.A.- k. 66)

Pismem z dnia 21 stycznia 2021 r. powódka wezwała B. B. do zapłaty zaległych 2 rat pożyczki, wymagalnych w dniach 20 grudnia 2020 r. i 20 stycznia 2021 r. w łącznej wysokości 1.192 zł w terminie 7 dni. Powódka zaznaczyła, iż w przypadku braku wpłaty ww. kwoty w określonym terminie, umowa pożyczki nr (...) zostanie wypowiedziana i

wszystkie zobowiązania z niej wynikające zostaną postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Pożyczkodawca wskazał, że prognozowana kwota roszczenia w przypadku wypowiedzenia umowy to 13.114,01 zł. Przesyłka została doręczona pozwanemu w dniu 25 stycznia 2021 r.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty- k. 25, potwierdzenie nadania przesyłki- k. 26)

W dniu 19 lutego 2021 r. powódka sporządziła adresowane do B. B. pismo stanowiące wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla. W treści pisma zaznaczono, że zadłużenie wynosi 13.128,27 zł. Pożyczkodawca w piśmie zawarł wezwanie do wykupu weksla in blanco w ciągu 30 dni pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Powódka zaznaczyła, że po upływie 30 dni, rozpocznie naliczanie odsetek umownych. Przesyłkę nadano w dniu 19 lutego 2021 r.

(dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki wraz z wezwaniem do wykupu weksla- k. 5, potwierdzenie doręczenia przesyłki- k. 28)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy oraz w oparciu o fakty przyznane przez same strony. Dokumenty Sąd uznał w pełni za wiarygodne, bowiem strony nie kwestionowały ich prawdziwości.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, że żądanie pozwu nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowi przepis art. 720 § 1 k.c., który stanowi, że przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Umowa pożyczki zobowiązuje zatem pożyczkodawcę do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki na pożyczkobiorcę. Samo wydanie przedmiotu pożyczki może nastąpić w dowolny sposób, byle pożyczkobiorca miał możliwość swobodnego dysponowania czy to pieniędzmi, czy rzeczami będącymi przedmiotem umowy. Odwrotność opisywanej sytuacji występuje przy zwrocie pożyczki. Pożyczkobiorca po upływie określonego terminu jest zobowiązany zwrócić pożyczkodawcy otrzymane pieniądze/rzeczy, przy czym nie muszą to być te same pieniądze i te same rzeczy, o ile są zwracane w tej samej ilości i jakości. W braku odmiennego zastrzeżenia w odniesieniu do tych umów pożyczki, których przedmiotem są pieniądze, należy postępować stosownie do wymagań określonych zasadą nominalizmu (zob. szerz. Z. Gwałik, Komentarz do artykułu 720 Kodeksu cywilnego [w:] A. Kidyba, Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, LEX 2010).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, publ. OSNC 1997 nr 6-7 poz. 76). To strony dysponują przedmiotem postępowania i są w najwyższym stopniu zainteresowane jego wynikiem, wobec czego to na nich, co do zasady, ciąży obowiązek powoływania i przedstawiania sądowi wybranych przez siebie dowodów.

Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nie udowodnienia sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak m. in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75, niepublikowanym – źródło Lexis.pl nr 318425).

Pozwany nie zaprzeczał temu, iż zawarł z powodem umowę, stanowiącą źródło żądania sformułowanego w treści pozwu. W tych okolicznościach Sąd nie miał wątpliwości, co do tego, że strony łączyła umowa pożyczki.

Zgodnie z pkt. 8.1 umowy pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę w przypadku, gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczyłoby 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Pożyczkodawca zobowiązany jest do zachowania 30 dniowego okresu wypowiedzenia warunków umowy. Powódka wezwanie do zapłaty skierowała do pozwanego w dniu 21 stycznia 2021 r. Jak wynika z karty klienta ostatniej wpłaty dokonano 20 listopada 2020 r. Nie ulega zatem wątpliwości Sądu, że pozwany na datę sporządzenia pisma zalegał z płatnością dwóch rat. Zatem wezwanie do zapłaty było zasadnym, nadto pozwanego pouczono o konsekwencjach niedokonania spłaty zaległości. Mimo to pozwany spłaty nie dokonał, wobec czego dokonano wypowiedzenia umowy i wypełnienia weksla.

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła należności na podstawie weksla. Przedstawiony przez powódkę weksel był wekslem in blanco, a zatem wekslem niezupełnym w chwili jego wystawienia. Weksel ten został wystawiony w celu zabezpieczenia wykonania przez pozwanego zobowiązania ze stosunku podstawowego – umowy pożyczki.

Wbrew stanowisku powódki, co do abstrakcyjności zobowiązania wekslowego, w takim przypadku sąd ma możliwość badania stanu faktycznego wynikającego ze stosunku podstawowego, w tym ustalenia, czy odpowiedzialność dłużnika w ramach stosunku wekslowego odpowiada rozmiarowi jego odpowiedzialności wynikającej ze stosunku podstawowego (tu umowy pożyczki). Wskazać należy, że w wyniku porozumienia osoby wręczającej weksel in blanco i jego odbiorcy ścisła więź pomiędzy zobowiązaniem wekslowym a zobowiązaniem, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność, przejawia się tym, że wierzyciel nie może z mocy weksla uzyskać w zasadzie więcej praw niż przysługuje mu w ramach stosunku, z którego wynika podlegająca zabezpieczeniu wierzytelność. Z tych przyczyn zdaniem Sądu kontrola postanowień umownych w zakresie regulacji art. 385¹ – 385³ k.c. jest nie tylko uprawnieniem, ale też obowiązkiem Sądu. Sąd zobowiązany jest czuwać, aby podmioty stosunków cywilnoprawnych pod przykryciem zobowiązania wekslowego nie przemyślały postanowień niedozwolonych i nie wykorzystywały słabszej i często nieporadnej strony tych stosunków jakim są konsumenci. Powódka wskazywała, że pozaodsetkowe koszty kredytu określone w umowie mieszczą się w limicie określonym w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, stąd nie można mówić o jakimkolwiek naruszeniu praw konsumenta. Zdaniem Sądu fakt, że koszty te są ustalone na poziomie niższym niż maksymalny pułap ustawowy nie wyłącza możliwości ich prawnej analizy także przez pryzmat innych norm prawa cywilnego w tym art. 385¹ – 385³ k.c. Celem regulacji określonych w ustawie o kredycie konsumenckim jest ochrona konsumentów przed nadmiernym obciążaniem ich kosztami udzielonych kredytów, a nie przyznawanie pożyczkodawcy uprawnienia do naliczania opłat w maksymalnej przewidzianej przez tę ustawę wysokości bez względu na to czy poniósł on jakiegokolwiek koszty związane z zawarciem umowy pożyczki. Tak wskazał również Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w orzeczeniu z dnia 3 września 2020 r w sprawie C- 84/19, w uzasadnieniu wskazano, iż przepis krajowy art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, nie wydaje się sam w sobie określać praw i obowiązków stron, umowy, lecz poprzestaje na ograniczeniu ich swobody ustalenia pozaodsetkowych kosztów kredytu powyżej pewnego poziomu i w żaden sposób nie stoi na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy sprawdził, czy takie ustalenie ma ewentualnie nieuczciwy charakter. Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (DZ. U. 1993, L 95, s.29) należy w ocenie TSUE interpretować w ten sposób, że warunek umowny, który nie był indywidualnie negocjowany i który obciąża konsumenta pozaodsetkowymi kosztami kredytu, w tym kosztami prowadzenia działalności gospodarczej kredytodawcy poniżej maksymalnego pułapu ustawowego może zostać uznany za nieuczciwy w rozumieniu tego przepisu. Warunki umowy, które nie były indywidualnie negocjowane mogą być uznane za nieuczciwe jeśli stoją w

sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczną nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta. Znacząca nierównowaga wynikających z umowy świadczeń jak i obowiązków ze szkodą dla konsumenta ma miejsce, gdy przedsiębiorca obciąża konsumenta kosztami nieproporcjonalnymi w stosunku do świadczeń i otrzymanego kredytu. Ocena co do tego, czy sytuacja taka ma miejsce należy do sądu krajowego. Trybunał wielokrotnie podkreślał, że ustalenia nieuczciwego charakteru postanowień umownych, stojących w sprzeczności z wymogami dobrej wiary można dokonać sprawdzając, czy przedsiębiorca traktujący konsumenta w sposób sprawiedliwy i słuszny mógłby racjonalnie spodziewać się, iż konsument ten przyjąłby taki warunek w drodze negocjacji indywidualnych (por. wyrok z dnia 7 listopada 2019 r., C-419/18 i C-483/18 i przytoczone tam orzecznictwo).

Wobec powyższych rozważań Sąd przystąpił do oceny postanowień umownych.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przez rażące naruszenie interesów konsumenta należy rozumieć przy tym nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku.

W kontekście powyższych regulacji, wskazać należy, że powódka dochodziła oprócz spłaty kapitału pożyczki (12.000 zł.) wraz z odsetkami również dodatkowych kosztów w postaci opłaty przygotowawczej w wysokości 129 zł, prowizji w wysokości 9.871 zł. oraz kwoty 2.000 zł z tytułu „Twojego pakietu”. Wymaga podkreślenia, iż prowizję określono na poziomie 9.871 zł, co stanowi kwotę odpowiadającą 82% udostępnionego pożyczkobiorcy kapitału. Jednocześnie z tytułu odsetek pozwany był zobowiązany do zapłaty odsetek umownych, których stopa określona została w wysokości równej odsetkom maksymalnym. W takiej sytuacji, zdaniem Sądu I instancji, prowizja zastrzeżona w umowie, z której powódka wywodziła swe żądanie, jest rażąco wygórowana. Z tego też powodu postanowienie umowne określające jej wysokość uznać należało za sprzeczne z dobrymi obyczajami i godzące w interes konsumenta. Podkreślenia wymaga, że powódka nie wskazała jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby przekonanie o racjonalności i celowości określenia prowizji właśnie na tak wysokim poziomie. W ocenie Sądu gołosłowne jest stanowisko powódki, co do tego, że prowizja stanowi częściowe koszty udzielenia i zarządzania pożyczką oraz koszty prowadzonej działalności. Powódka winna jasno wskazać, jakie podejmowane czynności, czy ponoszone koszty uzasadniają określenie prowizji na tak wysokim poziomie, jakie konkretnie koszty ponosi w związku z tą umową, a nie jedynie jakie koszty działalności ponosi w ogóle. Należy mieć na uwadze, że również w umowie powódka nie wyjaśniła pojęcia prowizji, nie wskazała, na jakich zasadach jest ona ustalana. Powódka nie wykazała też - wbrew obowiązkowi określonemu w art. 385¹ § 4 k.c.- aby postanowienie umowne dotyczące prowizji zostało indywidualnie uzgodnione z pozwaną. Zdaniem Sądu specyfika sposobu zawarcia umowy pożyczki gotówkowej z dnia 10 lipca 2018 r. wskazuje na brak rzeczywistego wpływu pozwanego na treść umowy pożyczki w zakresie dodatkowych opłat obciążających konsumenta w szczególności prowizji, (...) i opłaty przygotowawczej. Nie sposób przyjąć, aby w równorzędnych negocjacjach konsument zawarł umowę z tak zakreślonym zobowiązaniem prowizyjnym. Należy mieć na uwadze, że prowizja określona w umowie nie stanowi świadczenia głównego w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. zdanie drugie. Pojęcie „głównych świadczeń stron” należy interpretować wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy. Zgodnie zaś z art. 720 § 1 k.c., elementem przedmiotowo istotnym umowy pożyczki nie jest wynagrodzenie, a zasadniczą formę wynagrodzenia z tytułu udostępnienia kapitału stanowią odsetki naliczane od udostępnionej sumy (przewidziane zresztą w przedmiotowej umowie).

W zaistniałym stanie rzeczy, Sąd Rejonowy uznał postanowienia umowy dotyczące prowizji i opłaty przygotowawczej za abuzywne i niewiążące (art. 385¹ § 1 i 2 k.c.)

Nadto wbrew stanowisku powódki Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie nie wykazano by postanowienia umowy dotyczące (...) były uzgodnione indywidualnie z pozwaną. Pozwany nie został poinformowany, że może podpisać umowę pożyczki bez dodatkowej opcji (...). Koszt skorzystania z opcji (...) jest wysoki i nieuzasadniony treścią umowy oraz podpisaniem przez pozwanego oświadczeniem. To czy pozwany skorzysta z (...) nie wynikało z jego inicjatywy.

Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji uznał, że zasadne jest żądanie pozwu w zakresie:

- świadczenia głównego w wysokości kwoty 12.000 zł,
- odsetek wyliczonych na kwotę 1.249,99 zł.

Pozwany tytułem spłaty zobowiązania względem powódki uiścił łącznie kwotę 15.682 zł, a zatem sumę przewyższającą należność przysługującą pożyczkodawcy.

Mając powyższe na uwadze powództwo podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka jako strona przegrywająca sprawę, winna ponieść wszystkie koszty procesu. Wobec powyższego Sąd w pkt 2 wyroku zasądził od powódki na rzecz pozwanego koszty procesu, na które składały się koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 3.600 zł zgodnie z treścią Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanego o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego przy zastosowaniu podwójnej stawki minimalnej określonej przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800), bowiem brak było podstaw do uznania, że charakter sprawy, długość trwania postępowania oraz wkład pracy pełnomocnika powoda w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia kształtowały się na podwyższonym poziomie, wobec czego Sąd orzekł o przyznaniu pełnomocnikowi stawki minimalnej wysokości zgodnie z treścią powyżej powołanego rozporządzenia.

SSR (...)